

Foruden at Formuesskatten efter mit Oven-
anførte er et nødvendigt Supplement til Ind-
komstskatten, naar man ligeligt vil beskaffe Ev-
nen, saa frembyder den derved foranledigede
Burdning af Eiendommen et værdifuldt Mid-
del til at bestemme Skattehernes Indtægt.
Hvis Procentsystemet vedtages, vilde den tillige
give Staten en sikker og let opkrævelig Ind-
tægt, idet den for en stor Deel kunde opkræves
hos de store Penge- og Creditinstituter og til-
deels kunde indeholdes ved Rentendbetalingen af
Statens egne Obligationer.

Det samme Maskineri, som benyttes til
Indkomstskattens Vigning og Oprævning, vilde
tillige kunne benyttes til Formuesskatten. For-
muens Burdning vil desuden i mange Til-
fælde alligevel blive nødvendig for at ubfinde
Indtægten, og det forekommer mig derfor, at,
naar Lister og Schemata indrettes derefter,
vil Formuesskattens Vigning i Forbindelse med
Indkomstskattens blive let og være et ubetyde-
ligt forøget Arbejde. Det Hele maatte jo for-
øvrigt kun betragtes som een Skat, der, skjøndt
lignet hver for sig, tilsidst udtryktes ved en
samlet Skattesum, tilsidst blev en samlet For-
mues- og Indtægtskat. Heller ikke kan det
siges, at herved indførtes noget Nyt og
Ukjendt; tværtimod har Principet fundet Aner-
kjendelse og Anvendelse over det hele Land,
ved Vigning af Communeskatter paa „Formue
og Leilighed“, en Skat, der i sit indre Væsen
er eensthybende med „Formue og Indtægt“,
naar Indtægten, saaledes som Lovudkastet efter-
stræber gennem sin Scala og § 12, modifice-
res efter Skatteherens Leilighed.

Men, skjøndt jeg saaledes for mit eget Ved-
kommende er aldeles paa det Rene med, at det
kun er ved at forene en Formuesskat med
Indkomstskatten, at Skatteevnen vil blive be-
lastet i et rigtigt og ligeligt Forhold, saa har
jeg dog maattet tage under nøie Overveielse,
om, hvorvidt jeg bør fremspøe Forslag derom
for det høie Landsting, naar jeg fra Udvalget
kun kunde komme frem med det alene. Uagtet
nemlig Tanken, som ligger til Grund for For-
slaget, har mødt Velvillie hos flere Medlem-
mer af Udvalget, har dette dog meent, at For-
slaget vilde være for indgribende til at komme

fra et Udvalg, og har derfor ikke troet at burde
undergive det en dybere Behandling; det har
meent, at Forslaget, førend det fremkom, kræ-
vede en Bearbejdelse, som i alt Fald for Ti-
den kun Regjeringen kunde give det. Men
naar Mænd i Udvalget, med en Indsigt og
Erfaring i Lovgivningsfager, som jeg absolut
høier mig for, udtale dette, saa drifter jeg mig
ikke til at fremspøe Forslaget paa egen Haand,
uagtet jeg paa den anden Side maa spørge
mig selv, om det maaskee dog ikke netop var
Veien til at bane Forslaget Indgang, naar det
bragtes frem til Forhandling. Jeg haaber
imidlertid paa, at andre og dygtigere Kræfter
end dem, jeg besidder, vilde søge Tanken realiseret,
saafremt den indeholder den Sandhed, som jeg
tillægger den, og derfor vil jeg dennefinde be-
rolige mig med at have bragt den frem i Ud-
valgets Betænkning.

Til Slutning bemærker Udvalget, at, uagtet
de i Loven fastsatte Tidsfrister naturligviis paa
Grund af den langt fremrykkede Tid ikke kunne
komme til Anvendelse med Hensyn til Skatten
for 1867—68, findes der dog allerede i Ud-
kastets § 17 en Bemyndigelse for Regjeringen
til at forandre Tidsfristerne, ifølge hvilken man
maaskee vil kunne hjælpe sig uden nogen ny
Bestemmelse. Udvalget forbeholder sig imidler-
tid efter Udfaldet af Afstemningerne ved 2den
Behandling nærmere at overveie det Spørgs-
maal, om der dog ikke, da Loven nu foreslaaes
kun at skulle gjælde for to Aar, maatte være
Grund til en nærmere udtrykkelig Bestemmelse
om det Tidspunkt, da Skatten vilde være at er-
lægge det første Aar.

3 Henhold hertil indstiller

I. And ræ:

at Lovforslaget forkastes.